

**Pasarét, 2012. augusztus 26.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A JÖVŐ ELKEZDŐDÖTT!

Lekció: Efézus 2,1-7

Alapige: Efézus 2,5-6

De Isten, gazdag lévén irgalomban, az ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett, minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett a Krisztussal együtt – kegyelemből van üdvösségetek! – és vele együtt feltámasztott és a mennyek világába ültetett Krisztus Jézusért...

Imádkozzunk!

Urunk, hálás szívvel magasztalunk és dicsőítünk téged örök istenségedért, fenségedért, dicsóságodért, szentségedért, igazságodért.

Köszönjük hálaadással, hogy teremtő, megtartó, gondviselő Isten vagy, akinek a nevében együtt lehet a te néped ezen a napon, akár itt a templomban, akár másutt az egész világon, ott ahol a kereszt evangéliuma, Jézus Krisztus egyedül üdvözítő volta tisztán és elegyítetlenül hirdettetik.

Hálát adunk neked, Urunk, az elmúlt hetekért. Köszönjük neked így nyár végén az áldásokat, a szünidőt, a pihenést, a gyermekeket, a fiatalokat, a családokat, akik pihenhettek. Köszönjük, hogy lassan új erőt gyűjtve, kérve és tőled kapva újból elindulhatnak az iskolába. Köszönjük neked megőrző kegyelmedet, hatalmadat, Urunk.

Megvalljuk előtted, hogy nem érdemlünk semmit. Nem tudunk semmit felmutatni, semmire hivatkozni, csak egyetlen dologra hivatkozhatunk: az Úr Jézus Krisztusra, az Ő érdemére, kereszthalálára, feltámadására, mennybemene telére. Áldunk, hogy ott kereshetjük Őt, és ott imádkozhatjuk, mert ott van testi képpen a te jobboldon, Atyánk.

Köszönjük az ígéretet, hogy istenségére, Szentlelkére, fenségére nézve soha el nem távozik tőlünk. Köszönjük, felséges Isten, hogy hatalmaddal betöltöd ezt az egész földet. Általjársz te mindent – énekeljük, de jó lenne, ha kiváltképp a mi szívünket és életünket járnád most át.

Kérünk, prédikáld szent igédet. Keress azzal bennünket, vagy ha már megkerestél, erősíts azzal bennünket, hozzád való viszonyunkat, kapcsolatun-

A JÖVŐ ELKEZDŐDÖTT!

kat hadd tudjuk tisztán tartani, erősíteni, egyre szorosabbra fűzni egészen addig, míg majd célba érünk, és színről-színre láthatunk, és a mennyei fehér ruhás seregben áldjuk és magasztaljuk a te nevedet bűn nélkül, kísértés nélkül örökön-örökké.

Kérünk, vegyél el most minden akadályt. Engedd, hogy félre tudjunk tenni mindent, ami történt velünk, körülöttünk, talán bennünk, hogy ne legyen semmi gát a te igéd előtt. Ne legyen semmi szomorúság, irigység, neheztelés vagy valamilyen bűn bennünk, bosszúság vagy harag. Engedd, hogy le tudjunk tenni mindent, hogy magunkat megüresítve tudjuk odaadni ismét azzal a kéréssel, hogy te töltsd meg, és te tölts be bennünket, Urunk igéddel és Lelkeddel.

Légy áldott, hogy ezt megcselekszed, és köszönjük, hogy hallod a mi kérésünket.

Ámen.

Igehirdetés

Az Efézusi levél első fejezete Isten üdvözítő tervéről, a második fejezet ennek a tervnek Jézus Krisztus általi megvalósulásáról szól, és arról, hogyan lettem én ennek részese, mi a helyem és helyzetem Isten előtt, és mi következik ebből.

A jól ismert első résznek ezeket az igéit elolvasom, amikor azt mondja Pál: „Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban. Mert Őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket” — és egy csodálatos felsorolás következik, hogy mi volt Isten terve.

Az első fejezet arról szól, hogy mi volt Isten terve, a második fejezet felolvasott versei pedig arról szól, hogy mit cselekedett velem ez az Isten. Mert Ő olyan Isten, aki a tervét véghez viszi. Amit eltervez, végre is hajtja. Amit örök időknek előtte eltervezett, előre elhatározott — mondja az ige —, azt a maga idejében, az idők teljességében, sőt mind a mai napig és még ezután is végrehajtotta és végre fogja hajtani.

Ennek a második fejezet első hét versének tulajdonképpen az első versében van a központi üzenete: megelevenített, életre keltett, mert halottak voltak. Aztán azt olvassuk: egykor mi is ilyenek voltunk, egykor mi is közöttük éltünk testünk kívánságaival, követtük a test és az érzékek hajlamait.

A szégyenletes múlt lezárult, a dicsőséges jövő elkezdődött: ez a hívő ember számára Istennek örömhíre és evangéliuma. A szégyenteljes múlt lezárult, az az „egykor”, amelyben éltünk, természetünk szerint, a világ folyása szerint, a környezetünk akarata szerint, levegőbeli hatalmasság birodalmának fejedelméhez igazodva és igazítva az életünket, lezárult, életre keltett bennünket Isten szeretete, és a dicsőséges jövő elkezdődött.

Az a nagy különbség hitetlen és hívő ember között, hogy a hitetlen ember számára a múlt sohasem záródik le. Mert mindig a múltja, bűnei, atyáitól örökölt hiábavaló élete kíséri és kísérti az életét. A jelenben is a múlt árnyai kö-

zött él, és az eljövendő ítéletben is Isten e szerint fog dönteni és ítélni felette. A hívő embernek azért van csodálatos helyzete, mert az ő múltja lezárult, a jövő pedig elkezdődött. Az a jövő, aminek soha nem lesz vége, mert az örök élet fényében és dicsőségében örökké tart. Ez már a földön elkezdődik a számára.

Egy példát mondok arra, hogy mit jelent az, amikor valakinek a múlt nem záródik le. Néhány éve egy idős asszonnyal beszélgettem, és kiderült, hogy ő hatvan évvel ezelőtt valamilyen rettenetes bűnt követett el fiatalasszonyként. Ez a régi bűn állandóan kísértette, kísérte az életét. Próbált valahogy kilábalni, megpróbált valamilyen jót tenni, és tett is egy nagyon jó dolgot. Azt mondta nekem, hogy ugye ezért az Isten nekem megbocsátott? Mondtam: szép és jó, de ezért Isten nem bocsát meg. De ha hisz az Úr Jézusban, akkor Ő rögtön elveszi a bűn terhét.

Megdöböntő volt nekem, hogy hatvan év távlatából ő a múltjára emlékezett. Mint egy féregre, ami rágja a gyümölcsöt vagy zöldséget, mint egy szúra, ami a fában serceg, úgy volt az életében ez a hatvan évvel ezelőtti bűn. Az idő nem gyógyította meg, nem feledtette el. Sőt, annál inkább, ahogy közeledik a halál felé, annál inkább felerősödött benne. Próbált menekülni belőle — nem tudom, megtalálta-e a menekülésnek az útját. Az a reménységem, hogy igen, elfogadta Jézus Krisztusban bűneinek a bocsánatát.

A hitetlen ember a múltjával él együtt, és a múltja szerint ítéltetik meg. A hívő ember viszont Isten kegyelméből úgy élhet, hogy Isten szeretete lezárja a múltat. Isten szeretete elfedezi a múltat, és az életében elkezdődik az a jövő, amelyik már Krisztusban van, és Krisztussal együtt él itt a földön, és „fél láb-bal” a mennyben. Hiszen ez az ige (5-6 v.) azt mondja, hogy Krisztussal együtt feltámasztott, és a mennyek világába ültetett. Az én jövőm tehát ott van, benne, Jézus Krisztusban élek.

Ebből, hogy Isten a hívő ember életében lezárta a múltat, a dicsőséges jövő pedig már elkezdődött a számára, négy dolog következik.

— Az első a hívő ember annak a biztos tudatában él, hogy életében mindent Isten cselekszik. Az a hatalmas Isten, aki őt életre keltette, aki neki életet ajándékozott, és aki összekötötte őt Krisztussal.

Egy példát mondok. Amikor Sátoraljaújhelyről a konfirmandusokkal együtt elmentünk Sárospatakra, megnéztük az ősi kollégiumot, annak falain olvashattuk az ígét: „Féljétek az Istent, és adjatok neki dicsőséget”, ami a kollégium jelmondata. Aztán egy nagykönyvtári látogatás után átmentünk a sárospataki várat is megnézni kívülről.

A vár tövében egyszer csak észrevettünk egy kotlóstyúkot, amely négy-öt csibét vezetett. Ott kotyogott, a csirkék mentek utána. Messziről látszott, hogy ezek nem kiscsibék, nem az ő csibéi, hanem valamilyen másfajta állat. Ahogy közelebb mentünk, megláttuk, hogy ezek pávacsirkék. Az érdekesség az volt, hogy a páva-pár, az idősebb szülők, ahonnan valószínűleg származtak a tojások, azok is ott csipegettek a vár tövében. Egy tyúk és kakas. Valószínűleg attól a tyúktól származott a tojás, de azt valaki a tyúkkotló alá tette, és az pedig kiköltötte ezeket a tojásokat.

A JÖVŐ ELKEZDŐDÖTT!

Az egyik konfirmandus azt kérdezte: miért a tyúkot követik, ott vannak a szülők, a páva, miért nem oda tartoznak?

Elgondolkoztam, hogy valóban milyen érdekes. Azt mondtam: azért, mert ő költötte ki őket. Mert őt látták meg először, és most már őt követik, nem a valódi szüleiket.

Ennek az igének a fényében tovább gondolkoztam, hogy az Isten gyermekének milyen csodája és milyen nagy ajándéka, hogy születésünktől kezdve mi az ördögatyáié lennénk, mert az ördögatyától valók vagyunk, de mivel Jézus Krisztus keltett életre bennünket, Isten szeretete Jézus Krisztus feltámadása által életre keltett, ezért már hozzá tartozunk. Őt követjük, neki engedelmesskedünk, Őt szeretjük, és Őt szolgáljuk. Lehet, hogy ott vannak a régi szüleink, lehet, hogy valahol a közelben van régi természetünk, óemberünk megromlott állapota, és mi mégis annak a vezetése, vezérelte alatt lehetünk, aki mindenél jobban szeretett bennünket és önmagát adta értünk. „Életre keltett a Krisztussal.”

A hívő ember az Efézusi levél 2. fejezete szerint Krisztushoz tartozik. Az élethez tartozik. Nem a múlthoz, hanem a jövőhöz tartozik. Igen, ez a nagy ajándék, hogy mindent Isten cselekszik az életben. Ő döntött, és ez a hozzá való tartozás kell, hogy nekem biztonságot adjon. Ez a hozzá való tartozás kell, hogy nekem békességet adjon. Bízd csak azért magadat Őreá, és légy békességben, mert ezekből jó származik rád. És ez nemcsak jó tanács, hanem Isten örökkévaló igéje. Ez ad a hívőnek biztonságot: tiéd vagyok.

Az ige azt mondja: „mert a hegyek eltávozhatnak, és halmok megrendülhetnek, de hozzád való szövetségem meg nem rendül, és az Isten irántunk való szeretete el nem távozik.” Csak az ilyen ember tudja mondani: „teljes öröm van tenálad. A te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké. Még testem is biztonságban lakozik.”

Átéljük mi ennek a csodáját? Isten, aki életre keltett, mindent Ő cselekszik az életben.

— A második hatása vagy következménye ennek az igének az kell, hogy legyen: Ne engedjünk annak a kísértésnek, ami a múlthoz akar kötni, hanem figyeljünk arra, hogy a múlt lezárult.

A mi ellenségünk, az ördög, nagyon ravasz. Mindig a múlthoz akar kötni bennünket. Ez úgy jelenik meg a gyakorlati életünkben, hogy mindig előhoz valamilyen bűnt az életünkből. Mindig előhoz valamit a múltunkból. Valljuk meg őszintén: lenne mit előhozni, meg van mit előhozni. De a hívő ember tudja: a múlt lezáródott.

Amikor Jézus elé viszik azt az asszonyt, hogy ez ilyen, olyan, meg rajta is kaptuk, Jézus Krisztus annyit mond: „megbocsáttattak a te bűneid.” Ez azt jelenti, hogy a múlt lezárult. Nem érdekes, mit tettél, ha én megbocsátom, azt vedd komolyan. És ha Isten azt mondja: a tenger mélyére veti a mi bűnünket, mi ne kezdjünk el onnan halászni, hogy majd mi felszínre hozzuk.

Ne engedjétek, hogy a Sátán hozzátok férjen és emlékeztessen bennünket, hogy mit tettünk, mit cselekedtünk és milyenek voltunk. Pál apostol lezárja

ebben az igében: egykor a világ folyása szerint. Péter is ugyanígy az első levél 1-2. fejezetében lezárja a múltat, mert a hívő ember legnagyobb öröme, hogy a múlt lezárult. A régiek elmúltak és újjá lett minden. Tiszta lappal indulhatok. Ez olyan, mint a magnókazettáról letörli valaki a felvételt, és nem tudja többé lejátszani. Vagy a számítógépből valami letörlődik, és nem lehet többé előhozni, mert megnyomtam egy gombot, ami mindent kitörölt.

Hiába próbálnám én is, más is, meg az ördög is a fejemhez vágni: te beszélsz? Elbuktál, nyomorult vagy, hajlamos vagy a bűnre, a vétkezésre, de én akkor azt tudom mondani: nem! Mondjatok akármit, én Krisztusé vagyok! Ő eltörölte álnokságaimat, mint felleget, és mint felhőt, bűneimet. Ti miért akartok beborítani a felhőkkel hívő életem egét, ha egyszer Jézus Krisztus eloszlatta azokat a felhőket? Megbocsáttattak néked a te bűneid.

— A harmadik üzenete az igének: ha ezt valóban komolyan vesszük, akkor a tekintetünket Krisztus felé irányítjuk. Ebben biztat bennünket a Kolossé 3,1-ben foglaltak is. „Annakokáért, ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafelvalókat keressétek.” Azzal törődjete, ahol Krisztus van az Atya jobbján, és ne a földiekre, nézzetek.

Ha engem valóban feltámasztott Isten a Krisztussal, ha engem a Krisztussal a mennyekbe ültetett, ha tudom, hogy az én hazám ott van, és itt csak jövevény, vándor vagyok, ideiglenes lakóhelyem van, akkor én az Úrra nézek.

Ahogy nemrégén hallottuk: „Nézzünk fel Jézusra, a hitnek szerzőjére és bevégzőjére.” Ne lefele nézz, hanem felfele! Ne a múltaddal foglalkozz, hanem a jövődet keresd, Jézus Krisztust keresd.

Sokan abba szeretnének belekapaszkodni: velünk van az Isten. Ez valóban igaz. Azonban még jobban kell azzal foglalkoznunk, hogy én vagyok Ővele. Ő lehajolt hozzám, ez igaz. De sokkal többet kellene azzal foglalkozni: felemelt engem magához. Ez igaz, hogy eljött a betlehemi bölcsőbe, a Golgota keresztjére. Nem tekintette zsákmánynak, hogy Ő Istennel egyenlő, lehajolt hozzám, az én nyomorult életemhez, és felemelt. Ez az ige azt jelenti, hogy felemelt önmagához.

Amikor Krisztus a mennybe emelkedett, akkor felemelt engem is. Felemelte a hívőket. Felemelt minket, hogy ne a földhöz ragaszkodjunk, hanem Őhozzá. Hogy a földtől tudjunk elszakadni gondolatban, cselekedetben, testiképpen, és Őreá nézni, hozzá hasonló lenni, aki a mennyben van az Atya jobbján.

— A negyedik, ami ennek az igének a csodálatos üzenete, hogy ha a mennyei gazdagság örökkévaló fényében élek, akkor ennek fényében szemléljem a múlandó földit. Mert oda ültetett engem Krisztussal együtt a mennyekbe az Isten. És ha ennek a mennyei gazdagságnak az örökkévaló fényében élhetek, akkor ne a múlandó földi kössön és kötözzön meg engem.

Sátoraljaújhelyen egyik énekben énekeltük többször is: „Ó add: üdvöt keressük, ne a múlandót lessük, ne kössön fénye meg. Hagyj egyszerűvé válni, s előtted élni, járni, mint vidám, boldog gyermekek.”

Ez legyen a mi reménységünk, ne a múlandót lessük, hanem az örökkévalóság fényében éljünk. Egy-két példát mondok.

A JÖVŐ ELKEZDŐDÖTT!

Mit jelent az örökkévalóság fényében élni és nem a múlandót szemlélni? Az egyik ilyen nagy alakja a Bibliának Jób, akinek tíz gyermeke hal meg egyetlen napon. Elveszti a vagyonát, és végül elveszti az egészségét is. Egyetlen balga felesége marad meg mellette, de az is minnek? — mondhatnánk. Azért, hogy kísértse: „átkozd meg az Istent és halj meg!” És Jób azt mondja: „Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úr neve!” És később elmondja Jób azt a nagy hitvallását: „Mert tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára a por felett megáll.”

Hát ki tudja ezt megtenni? Csak az az ember, aki a mennyekiekre néz. Akinek az életében a jövő már itt elkezdődött. Aki már a jelent a jövő fényében éli. Aki fél lábbal a mennyben van. Akinek a számára ott ül Krisztus, és tudja, hogy Isten a megelevenítésben, az újjászületésben engem összekapcsolt Krisztussal örökre és elválaszthatatlanul. Nem veszíthetem el az üdvösséget, az örök életemet. Nem mehetek vissza a kárhozatba, a múltba, mert számomra elkezdődött a jövő Krisztusért, Krisztussal és Krisztusban a mennyekiek világába ültetett.

Ismertem egy kedves hívő házaspárt. Nagy nyomorúságban voltak, mert emlékeim szerint hét-nyolc évig nyomták az ágyat. Általában vagy a férj, vagy a feleség feküdt. Egyik támogatta a másikat. Sok testi nyomorúsággal, gyengeséggel küszködtek, míg majd kilencven éves korúan az Úr hazavitte őket. Nem lehetett soha úgy menni hozzájuk, hogy panaszkodtak volna. Nem beszéltek a fájdalomukról. Mindig úgy lehetett hozzájuk menni, hogy első szavuk az volt: semmi baj, egyre közelebb kerülünk ahhoz a hazához, ahova tartozunk. És ragyogott az arcuk, csillogott a szemük.

Mert a jövő elkezdődött. Nem a múltban éltek. Nem nosztalgiáztak. Nem kötötték őket a múlt fiatalkori bűnei, amelyek valószínű őket is jellemezték, hanem a jövő dicsőséges fényei aranyozták be a mindennapjukat.

Ez az, amikor a hívő ember számára a jövő elkezdődik. Amit a zsoltáríró így fogalmaz meg: „Ha elfogyatkozik is testem és szívem, de szívemnek kősziklája és az én örökségem te vagy, ó Isten, mindörökké.”

Ez az ige végül arra int bennünket, hogy ne azzal törődjünk, hogy magunkról mit gondolunk, hanem azzal foglalkozzunk, hogy Isten mit mond rólunk. Mert ha arra tekintenek, hogy ki vagyok én, akkor mindig azzal foglalkozok, hogy „nem teljesítettem eleget” — mondta valaki. Nem is fogunk soha eleget teljesíteni. Akkor mindig valami hibát, kivetni valót, nyomorúságot veszünk észre. A hívő embernek azzal kell foglalkoznia, amit Isten mond róla, az ő helyéről és helyzetéről. Mert az ő helye a mennyben van, a helyzete pedig a megbocsátott bűneiben és a váltságban van. „Mert életre keltett.”

Jó lenne, ha úgy mennénk ki ebből a templomból, ennek az örömeiben, hogy életre keltett. Krisztussal együtt feltámasztott. Amikor elvitetett a sírkő a sírbolt szájáról húsvét hajnalán és Jézus Krisztus feltámadt és él, az az én feltámadásom is. Az az én megeleveníttetésem is. Az az én új életem is. Az az én bűneimnek a bocsánata is. Az az én megigazulásom is. Ültetett a mennyekbe, ahol Krisztus van. Ha a fej a mennyben van, akkor a tagok is ott lesznek.

Kizárt dolog, hogy felmegy a fej, a tagok meg ne vétessenek fel. Nekem elkészített helyem, örök lakásom van.

De a hívó ember azt nézi, hogy az ő öröklakása a mennyben van. Ott van, amit Jézus készített el neki. Mert Ő azt mondta: „elmegyek, és helyet készítetek nektek, mert azt akarom, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” A hívó embernek ez a reménysége.

A jövő elkezdődött Krisztusban és Krisztussal. Ezt vegyük komolyan, és ebben éljünk, és ennek tudatában szolgáljuk az Urat a mi mindennapjainkban. Egy nagy külföldi dogmatikus mondta ezt: A hívó ember úgy van a mennyben, mintha a menny külvárosában lakna. Egy kicsit messzebb a belvárostól, a forgatagtól, de valahol a külvárosban, ami közigazgatásilag Budapesthez tartozik. A hívó ember így van a mennyben. Közigazgatásilag már ott van, csak még a külvárosban. Egyszer majd azt mondja: ülj feljebb, gyere közelebb, és elviszi felhőkön át elkészített menyasszonyát be a belvárosba. Ott, ahol nem lesz nyomorúság, fájdalom, halál, könny. Ahol vígan lépkedünk színarany utcákon át, de addig is élj úgy, hogy te már a menny külvárosában vagy. Jogod van, bejelentett állandó lakásod van ott. Mennyei állampolgár vagy, ennek javaiban, ennek előnyeiben és ennek áldásaiban részesülhetsz napról-napra.

Áldott legyen Isten, hogy ezt csak Ő cselekedheti meg, de Ő meg is cselekszi velünk azt, ami jó. Keltsen életre, ha pedig életre keltett, légy hálás azért, hogy a múltnak vége, a dicsőséges jövő pedig Krisztusban elkezdődött.

Imádkozzunk!

Örökkévaló Istenünk, hálát adunk neked előre eltervezett terveidért, akaratodért, amellyel nem engedted, hogy a világ a bűnben maradjon, hanem amellyel kiválasztottál sokakat az örök életre, az üdvösségre.

Előre elhatároztad, hogy fiakká fogadod őket, és mint fiak: örökösök, mindennel bírók. Legfőképpen az élet fájával, Krisztussal vannak összekötve. Életünkben minden áldás ebből fakad. Minden örömünk is, minden békességünk is Őtőle van, és Őbenne van.

Köszönjük ezt a csodálatos tervet. Köszönjük, hogy ezt meg is valósítottad, Urunk, és az idők teljességében elküldted az egyetlen Fiút szabadítóul, megváltóul. Egyetlen főpapul, aki bevitte az egyetlen tökéletes áldozatot a szentélybe, és aki eleget tett a bűnért, és eleget tett a te igazságodnak, mennyei Atyánk. Köszönjük, hogy életre keltésünk forrása és oka ez.

Köszönjük, ha megálltál már mellettünk, megszólítottál a te igéddel, mert lelkileg halottak voltunk, bár a világ számára igencsak élők, de mégis lélekben halottak az üdvösség tekintetében.

Köszönjük, ha megálltál mellettünk, és hozzánk szólva felébresztettél bennünket halálos álmunkból.

Köszönjük, hogy ennek következményeit hallhattuk most a te áldott igéből. Ő bár csak meghallottuk volna, hogy ne a múltunkkal foglalkozzunk, hanem a jövőnkkel törődjünk. Ne a földiekre nézzünk, hanem Krisztusra, aki a te jobboldon ül.

A JÖVŐ ELKEZDŐDÖTT!

Bocsáss meg nekünk, Urunk, hogy sokszor nem így volt. Mindig a földieket lestük, azok kötözték meg bennünket, ahelyett, hogy rólad tettünk volna bizonyosságot, és téged hirdettünk volna másoknak.

Könyörülj meg, hogy a dicsőséges jövőendő fényében élhessük az életünket. Kérünk, segítsd betegeinket, akik emiatt nem lehetnek itt közöttünk. Légy gyógyítójuk, erősítőjük, és engedd, hogy ők is a menny felé nézzenek. Ugyanezt kérjük a gyászolók számára, Urunk. Ugyanezt kérjük, Urunk, mindazok számára, akik nyomorúságban, bűnben, tőled távol élve, a világ örömeit hajszolva keresik az élet értelmét és célját, és tudjuk, hogy ott soha meg nem találhatják. Könyörülj rajtuk, hogy valakin keresztül elérjen hozzájuk a te szavad, és így te magad, Urunk.

Kérünk, hogy mindazt, amit most eléd viszünk csendes imádságban, légy kegyelmes meghallani, Urunk és legyen meg a te akaratod.

Ámen.

1. Ti keresztyének, dicsérjétek Istent,
Kik Úr Jézusnak e földön szolgáltok.
És mindenkoron a szent helyen vagytok:
Dicsérjétek Istent!

2. Imádkozzatok az Atya Istennek,
Jézus nevében hozzá siessetek,
És tiszta szívet hozzá emeljetek:
Dicsérjétek Istent!

3. Áldjon meg minket az Atya Úr Isten,
Megigazítson a Fiú Úr Isten,
És megszenteljen a Szentlélek Isten
Mindenkoron! Ámen.

(198. dicséret)